

Maria Brykowska, Wojciech Twardowski

Radom. Klasztor oo Bernardynów

Informator Archeologiczny : badania 5, 321

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ceramika nacyniowa występująca w warstwie kulturowej pochodzi z różnych okresów chronologicznych poczynając od okresu halstackiego, a kończąc na wczesnym średniowieczu.

Wśród ceramiki uzyskanej z niektórych palenisk i jam przewagę stanowią relikty okresu wczesno- i środkowolateńskiego wiążące się z indonecją kultury wschodniopomorskiej. Uzyskano ponadto ceramikę o formach typowych dla późnego okresu lateńskiego i wczesnorzymskiego. Na obecnym etapie badań nie sposób ustalić oszczędzowej chronologii dla poszczególnych obiektów archeologicznych. Można jedynie wyznaczyć ogólne ramy chronologiczne użytkowania badanego zespołu osadniczego, zamykające się między okresem halstackim a okresem średniowiecznym włącznie.

RADGM
Klasztor oo Bernardynów

Zespół Badań nad Polskim Średnio-
wieszem Uniwersytetu Warszawskiego
i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadziła dr inż. arch. Maria Brykowska i mgr Wojciech Twardowski. Finansował WKZ w Kielcach. Pierwszy sezon badań: Ślady osadnictwa starożytnego, wczesnośredniowiecznego, średniowiecznego i czasów nowożytnych.

Prace prowadzone w związku z remontem murytkowego budynku gospodarskiego tzw. "piekarnika". Zakreślono 6 wykopów badawczych w tym trzy na zewnętrznej budynku, jeden wewnątrz i dwa na dziedzińcu klasztornym. Odkryte mury biegnącej równoległe do ściany "piekarnika". Był to prawdopodobnie mur długiego korytarza powstałego, jak należy sądzić z analizy warstw i budowy fundamentu, niewiele później od budynku masadniczego. Stwierdzono, że fundament budynku sbudowany był z luźno wrzucanych dużych kamieni lub kamieni wzniesionych gliną. W obrębie korytarza i w wykopie wewnątrz budynku natrafiono na pozostałości urządzeń wodnych w postaci ceglanych kanałów połączonych z korytem kamiennym wewnątrz budynku. Urządzenie to datować można roboczo na wiek XVIII. Również wewnątrz budynku natrafiono na mur ceglany o niewiadomym przeznaczeniu. Pierwotny poziom użytkowy został określony jedynie w przybliżeniu na zewnętrznej "piekarnika" i częściowo wewnątrz. Czas budowy badanego obiektu i muru korytarza określono na podstawie materiałów archeologicznych na XVI wiek.

Natrafiono również na ślady osadnictwa starożytnego w postaci jam osadniczych kultury łużyckiej /?/, ceramikę wczesnośredniowieczną w humusie pierwotnym oraz ceramikę z czasów przed powstaniem "piekarnika".